

Sygn. akt II Ka 370/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Teresa Zawiaślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2015 r.

sprawy skazanego **J. R.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę skazanego i skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 21 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 707/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. R. w S. kwotę 147,60 zł (w tym 27,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

II Ka 370/15

UZASADNIENIE

J. R. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 12 lutego 1991 roku w sprawie **II K 18/91** za czyn z art. 208 dkk na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w kwocie 1.200.000,00 starych złotych oraz z art. 214 § 1 dkk na karę 1 roku pozbawienia wolności, gdzie orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w kwocie 1.200.000,00 starych złotych, a wykonanie kary pozbawienia wolności zawieszono tytułem próby na okres 4 lat, postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie w sprawie D 68/92 Ko 125/94 z dnia 27 maja 1994r. zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 01 lipca 1993 roku w sprawie **II K 510/92** za czyny z art. 208 dkk popełnione w nocy z 21/22 września 1992 na kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w kwocie 1.000.000,00 starych złotych, gdzie orzeczono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w kwocie 1.500.000,00 starych złotych;

3. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 14 lutego 1995 roku w sprawie **II K 213/94** za czyn z art. 208 dkk w zw. z art. 60 § 1 dkk popełniony w nocy z 4/5 lutego 1994 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w kwocie 200,00 złotych;

4. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 07 marca 1995 roku w sprawie **II K 39/95** za czyn z art. 208 dkk w zw. z art. 58 dkk popełniony w nocy z 14/15 września 1992 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w kwocie 300,00 złotych,

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 30 maja 1995 roku w sprawie **III K 123/95**, jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 01 lipca 1993 roku w sprawie **II K 510/92** i Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 07 marca 1995 roku w sprawie **II K 39/95** połączono i wymierzono skazanemu karę 2 lat pozbawienia wolności i 300,00 złotych grzywny, w pozostałej części połączone wyroki pozostawiono do odrębnego wykonania i umorzono postępowanie w pozostałym zakresie;

5. Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z dnia 24 lutego 2000 roku w sprawie **II K 313/99** za czyn popełniony w nocy z 28 na 29 czerwca 1999 roku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności i za czyn popełniony w nocy z 28 na 29 czerwca 1999 roku z art. 288 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 06 czerwca 2001 roku w sprawie **II K 37/00** za czyn popełniony w okresie od 20 sierpnia do 01 września 1999 roku z art. 279 § 1 kk – przy zastosowaniu konstrukcji czynu ciągłego na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 28 lutego 2003 roku w sprawie **III K 502/02**, jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z dnia 24 lutego 2000 roku w sprawie **II K 313/99** i Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 06 czerwca 2001 roku w sprawie **II K 37/00** połączono i wymierzono skazanemu karę 5 lat pozbawienia wolności, w pozostałej części połączone wyroki pozostawiono do odrębnego wykonania;

7. Sądu Rejonowego w Zwoleniu z dnia 01 lutego 2010 roku w sprawie **II K 685/09** za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w nocy z 16/17 czerwca 2009 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, a wykonanie kary pozbawienia wolności zawieszono tytułem próby na okres 3 lat, oddając skazanego pod dozór kuratora sądowego, postanowieniem Sądu Rejonowego w Garwolinie w sprawie 2 II Ko129/11 z dnia 11 marca 2011r zarządziło wykonanie kary pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności;

8. Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 22 grudnia 2010 roku w sprawie **II K 499/10** za czyn z art. 207 § 1 kk w zw. art. 157 § 2 kk w zw. z art. art. 11 § 2 kk popełniony w okresie od 01 listopada 2009 roku do dnia 28 maja 2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania tejże kary tytułem próby na okres lat 4, gdzie zobowiązano go do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych dla sprawców przestępstw z użyciem przemocy i poprawnego zachowywania wobec pokrzywdzonej, oddając go jednocześnie pod dozór kuratora sądowego, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Garwolinie w sprawie 2 II Ko 614/11 z dnia 21 października 2011 roku zarządziło skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszonej;

9. Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 22 grudnia 2010 roku w sprawie **II K 445/10** za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w miesiącu grudniu 2009 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10,00 złotych każda z nich, a za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 12 kwietnia 2010

roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy z warunkowym zawieszeniem wykonania tejże kary tytułem próby na okres lat 3;

10. Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 grudnia 2010 roku w sprawie **II K 498/10** za czyn z art. 193 kk popełniony w dniu 23 kwietnia 2010 roku na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem świadczenia nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym;

11. Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 08 lutego 2011 roku w sprawie **II K 217/10** za czyn z art. 190 § 1 kk popełniony w okresie czasu od dnia 01 grudnia 2009 roku do dnia 20 lutego 2010 roku na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem świadczenia nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

12. Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 18 kwietnia 2011 roku w sprawie **II K 221/11** za czyn z art. 190 § 1 kk popełniony w okresie czasu od listopada 2008r, do dnia 8 marca 2011r. na karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 10 złotych każda z nich,

13. Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 07 września 2011 roku w sprawie **II K 766/11** za czyn z art. 207 § 1 kk w zw. art. 157 § 2 kk w zw. z art. art. 11 § 2 kk popełniony w okresie od grudnia 2010 roku do dnia 16 maja 2011 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 276 kk popełniony w okresie od 17 lutego 2011 roku do dnia 25 marca 2011 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

14. Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 09 października 2013 roku w sprawie **II K 456/13**, za czyn z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełniony w dniu 20 stycznia 2013 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem łącznym z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 707/14:

I. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk oraz w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie **II K 499/10** Sądu Rejonowego w Garwolinie oraz kary ograniczenia wolności orzeczone w sprawach: **II K 498/10 i II K 217/10** Sądu Rejonowego w Garwolinie połączył i wymierzył skazanemu J. R. karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawiania wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawiania wolności zaliczył skazanemu okres tymczasowego aresztowania do sprawy **II K 499/10** Sądu Rejonowego w Garwolinie tj. od dnia 26 listopada 2010 roku do dnia 22 grudnia 2010 i okres odbywania kary pozbawiania wolności w sprawie **II K 499/10** od 16 lipca 2014 r. do 21 kwietnia 2015 r.;

III. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk umorzył postępowanie w części objęcia wyrokiem łącznym spraw **II K 18/91** Sądu Rejonowego w Żyrardowie, **II K 510/92** Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim, i **II K 39/95** Sądu Rejonowego w Żyrardowie, **II K 313/99** Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej, **II K 37/00** Sądu Rejonowego w Skierniewicach oraz na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w pozostałej części;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. – adw. M. R. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w tym kwotę 27,60 (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku od towarów i usług;

V. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych i wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od przedstawionego wyżej wyroku wniósł skazany oraz jego obrońca.

Obrońca skazanego zaskarżył wyrok na podstawie art. 425 § 1 kpk i art. 444 kpk w części, tj. w pkt I-III na korzyść skazanego. Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 1,2 i 4 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 85 kk, art. 86 kk i art. 87 kk w zw. z art. 569 kpk oraz w zw. z art. 4 § 1 kk polegające na ich błędnym zastosowaniu i wadliwym połączeniu skazanemu kary pozbawienia wolności oraz kar ograniczenia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Garwolinie w sprawach II K 499/10, II K 498/10 i II K 217/10, z pominięciem kary ze sprawy II K 445/10 oraz wymierzeniu mu kary bezwzględnej pozbawienia wolności, co w konsekwencji w sposób oczywisty narusza interesy skazanego oraz pozostaje w sprzeczności z regulami intertemporalnymi nakazującymi stosować do przestępstw popełnionych do 8 czerwca 2010 roku przepisy ustawy w brzmieniu korzystnym dla skazanego,

2. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.

- art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w postaci m.in. zeznań świadków, wywiadu środowiskowego oraz opinii o skazanym z zakładu karnego i opinii o jego stanie zdrowia w odniesieniu do oceny właściwości i warunków osobistych J. R., w tym aktualnego stanu zdrowia, stosunków rodzinnych, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, także w trakcie odbywania kary w warunkach izolacji więziennej, bez należytego uzasadnienia zajętego stanowiska,

- art. 442 § 3 kpk poprzez nieuwzględnienie wskazań i niedostosowanie się do oceny prawnej wyrażonej przez Sąd Okręgowy w Siedlcach w wyroku z dnia 1 grudnia 2014 roku w sprawie II Ka 566/14 w odniesieniu do dyrektyw warunków łączenia kar orzeczonych wobec J. R.,

3. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności wynikającej z faktu wymierzenia kary pozbawiania wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz z powodu jej rozmiaru.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Skazany w złożonej przez siebie apelacji zaskarżył wyżej wymieniony wyrok na swoją korzyść. Wyrażając głębokie niezadowolenie z treści zapadłego rozstrzygnięcia, orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego oraz nieuwzględnienie wskazań i niedostosowanie się do oceny prawnej wyrażonej przez Sąd Okręgowy w Siedlcach w wyroku z dnia 1 grudnia 2014 roku w sprawie II Ka 566/14. Chociaż skazany J. R. nie wskazał we wniesionym środku zaskarżenia konkretnych przepisów prawa materialnego, które w jego ocenie zostały naruszone, treść apelacji wskazuje, iż w istocie podnosi on zarzuty tożsame z zarzutami podniesionymi przez jego obrońcę. Nie zgadza się również z połączeniem kar ograniczenia wolności orzeczonych w sprawach II K 498/10 i II K 217/10 z karą pozbawiania wolności orzeczoną w sprawie II K 499/10, które w jego odczuciu jest dla niego krzywdzące.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca skazanego poparł obie apelacje i wnioski w nich zawarte, wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu za obie instancje, które nie zostały uiszczone w całości ani w części. Skazany poparł apelację i przyłączył się jednocześnie do stanowiska swojego obrońcy. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd zważył co następuje:

Apelacja skazanego oraz apelacja jego obrońcy nie są zasadne i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż przedmiotowa sprawa na wokandę Sądu Okręgowego w Siedlcach trafiła po raz drugi. Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014 r., sygn. II Ka 566/14 Sąd II instancji uchylił pierwszy wyrok, a sprawa przekazana została do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach. Biorąc pod uwagę powyższe, pierwszym etapem kontroli odwoławczej z art. 438 k.p.k. było sprawdzenie, czy przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia sąd wykonał wiążące go zalecenia wydane przez Sąd Odwoławczy w poprzednim postępowaniu apelacyjnym (art. 442 § 3 k.p.k.). Analiza akt sprawy oraz lektura pisemnego uzasadnienia wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy w Siedlcach, rozpoznając sprawę ponownie uczynił zadość wymaganiom wynikającym z art. 442 § 3 k.p.k., zastosował się do wszystkich

wytycznych Sądu Odwoławczego i rozważył wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, w szczególności te dotyczące intertemporalności i nakazujące, w myśl art. 4 kk, stosowanie ustawy względniejszej dla sprawcy.

Realny zbieg przestępstw, warunkujących orzeczenie kary łącznej, istniał co do prawomocnych wyroków skazujących orzeczonych w sprawach II K 499/10, II K 498/10, II K 217/10 oraz II K 445/10. Poza stwierdzeniem istnienia realnego zbiegu, zasadniczą kwestią była również dopuszczalność łączenia kar różnego rodzaju orzeczonych w stosunku do J. R. w/w wyrokami.

Procedując po raz pierwszy w przedmiocie wyroku łącznego Sąd Rejonowy w Siedlcach uchybił treści art. 89 kk, w brzmieniu sprzed 8 czerwca 2010 r., bowiem łącząc bezwzględną karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie II K 499/10 i karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczoną w sprawie II K 445/10 orzekł bezwzględną karę pozbawiania wolności.

Sąd Rejonowy wyrokując w przedmiocie wydania wyroku łącznego po raz drugi, wbrew stanowisku skarżących, prawidłowo zastosował przepisy kodeksu karnego dotyczące łączenia kar pozbawienia wolności po jego nowelizacji z dnia 5 listopada 2009 r., która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r. Treść art. 89 § 1 kk dotyczącego łączenia bezwzględnych kar pozbawiania wolności z karami pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, w brzmieniu przed 8 czerwca 2010 r. wyłączała możliwość orzeczenia kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności. W sytuacji kiedy łączeniu podlegała kara bezwzględna pozbawienia wolności z karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, możliwe było jedynie orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania lub umorzenie postępowania. Nie należy jednak zapominać, iż podstawową przesłanką warunkującą orzeczenie kary pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co należy podkreślić z całą stanowczością - zarówno przed, jak i po nowelizacji kodeksu karnego - było istnienie przesłanek z art. 69 kk dotyczących pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Wobec braku pozytywnej prognozy kryminologicznej, a co za tym idzie, braku możliwości orzeczenia kary pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie jest i nie było możliwe połączenie kar orzeczonych w sprawach II K 499/10 i II K 455/10.

Skazany, jak wynika z analizy akt sprawy, jest osobą wielokrotnie karaną. Uprzednio orzeczone wobec niego kary pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okazały się nieskuteczne, nie spełniły swojej funkcji i nie powstrzymały skazanego od popełniania kolejnych przestępstw. Na korzyść J. R. nie przemawia ani uprzednia wielokrotna karalność, ani też jego dotychczasowa postawa, sposób życia, właściwości i warunki osobiste. Niekorzystny dla skazanego jest także przeprowadzony w sprawie wywiad środowiskowy. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż J. R. w istocie nie zmienił swojego sposobu myślenia i prezentuje postawę roszczeniową w stosunku do organów wymiaru sprawiedliwości. Pozytywną okoliczność stanowi jedynie jego relacja z konkubiną i małoletnią córką, które regularnie odwiedzają skazanego w zakładzie karnym i prowadzą z nim korespondencję listową. Poprawie uległo także jego zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej. Zaznaczyć jednak należy, iż skazany od 2014 r. był zarówno nagradzany, jak i karany dyscyplinarnie. Rację ma Sąd Rejonowy, że wobec wszystkich w/w okoliczności niemożliwe było postawienie pozytywnej prognozy kryminologicznej dotyczącej skazanego, a co za tym idzie wymierzenie kary łącznej pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w myśl art. 89 kk w brzmieniu sprzed 8 czerwca 2010 r. To właśnie pozytywna prognoza kryminologiczna, jakiej brak w niniejszej sprawie, stanowi podstawową i konieczną przesłankę warunkującą orzeczenie kary pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W świetle powyższego oraz analizy wyroków, którymi prawomocnie został skazany J. R., warunki do orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 kk, na gruncie niniejszego postępowania, jak trafnie ustalił Sąd orzekający, wystąpiły odnośnie skazań w sprawach: II K 499/10 i II K 498/10 oraz II K 217/10 Sądu Rejonowego w Garwolinie. Czyny, za które został skazany J. R. w/w wyrokami, zostały bowiem popełnione zanim zapadł „pierwszy choćby nieprawomocny

wyrok” – w niniejszej sprawie datę tę stanowi dzień 22.12.2010 r. Możliwe było także połączenie kar orzeczonych w/w wyrokami z uwagi na ich rodzaj.

W sprawach II K 498/10 i II K 217/10 orzeczono kary ograniczenia wolności, polegające na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze odpowiednio 8 miesięcy (II K 498/10) oraz 10 miesięcy (II K 217/10).

W sprawie II K 499/10 wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 22 grudnia 2010 r. orzeczono wobec J. R. karę 1 roku wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby. W w/w wyroku, celem weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt 2 II Ko 614/11 zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w tej sprawie, wprowadzając do wykonania karę 1 roku bezwzględnego pozbawienia wolności. Postanowienie to jest prawomocne. Oczywiście jest, iż od chwili zarządzenia wykonania kary, kara ta jest karą bezwzględną do odbycia w warunkach izolacji penitencjarnej i właśnie ta kara 1 roku pozbawienia wolności stanowi karą jaka podlega łączeniu. Wbrew twierdzeniom skazanego, Sąd Rejonowy wyrokując w przedmiotowej sprawie nie przeoczył zatem, iż kara orzeczona w sprawie II K 499/10 była karą z warunkowym zawieszeniem. Kara ta jest wobec zarządzenia jej wykonania karą bezwzględną pozbawienia wolności wprowadzoną do wykonania w warunkach izolacji więziennej. Skarżący zdaje się nie dostrzegać jednak okoliczności jej zarządzenia w okresie próby na podstawie art. 75 kk w postępowaniu wykonawczym.

Zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej, jako skazanie bez warunkowego zawieszenia, było także przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który w wyroku z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 114/15 wskazuje, iż sprawca, któremu w wyroku wymierzono karę pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji z art. 69 kk, ale wobec którego następnie zarządzono wykonanie tej kary na podstawie art. 75 kk, jest osobą skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w rozumieniu art. 89 § 1 kk. Jeżeli wobec tego za zbiegające się przestępstwa wymierzono skazanemu w wyrokach podlegających łączeniu wyłącznie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, ale później wydano stosowne postanowienia o ich zarządzeniu, to niedopuszczalne jest w świetle treści art. 85 i art. 89 § 1 kk zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej tym wyrokiem łącznym (OSA/Kat. 2015 nr 2, poz. 6, Legalis Numer 1281820).

Na marginesie dodać należy jedynie, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 22 grudnia 2010 r., sygn. akt II K 445/10 orzeczono wobec J. R. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Wyrok uprawomocnił się z dniem 30 grudnia 2010 r. Orzeczony okres próby upłynął zatem z dniem 30 grudnia 2013 r., a zarządzenie wykonania tej kary wobec upływu 6 miesięcznego od zakończenia okresu próby nie jest także możliwe na podstawie art. 75 § 4 kk. W miejsce nieuiszczonej przez skazanego kary grzywny w postępowaniu wykonawczym orzeczono zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 23 dni. Zastępcze kary pozbawienia wolności, czy też zastępcze kary aresztu (orzeczone w zamian za nieuiszczoną karę grzywny lub w zamian za nie wykonaną karę ograniczenia wolności w przypadku kar orzeczonych za wykroczenia), nie podlegają jednak łączeniu z karami zasadniczymi. Skazany J. R. może w każdej chwili zwolnić się z wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności orzeczonej w zamian nieuiszczonej kary grzywny, dokonując zgodnie z dyspozycją art. 47 § 2 kkw, wpłaty kwoty pieniężnej przypadającej jeszcze do uiszczenia z tego tytułu.

Reasumując, z podanych i dogłębnie oraz przekonująco wyjaśnionych przez Sąd Rejonowy przyczyn połączeniu w niniejszej sprawie podlegały jedynie kary ograniczenia wolności orzeczone w sprawach II K 217/10 i II K 498/10 oraz kara 1 roku bezwzględnego pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II K 499/10.

W pozostałych wypadkach Sąd Rejonowy, uwzględniając cezurę czasową oraz związek przedmiotowo-podmiotowy czynów, których dopuścił się skazany nie dopatrył się możliwości połączenia innych kar zapadłych wobec skazanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 87 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom ograniczenia wolności.

Jak słusznie wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lipca 2003 r., sygn. III KK 276/03 zgodnie z brzmieniem art. 87 KK, sąd, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, wymierza obligatoryjnie karę łączną pozbawienia wolności przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Przepis ten jednoznacznie wprowadza wyjątek od zasady łączenia kar tylko tego samego rodzaju, uzasadniony brakiem możliwości równoczesnego wykonywania wskazanych kar (Prok. i Pr. 2004 nr 2, poz. 1, str. 7, KZS 2004 nr 5, poz. 11, str. 9, KZS 2004 nr 3, poz. 17, str. 12, KZS 2010 nr 6A, poz. 79, OSNwSK 2003 nr 1, poz. 1530, Legalis Numer 58234).

Podstawę orzekania kary łącznej w niniejszej sprawie stanowi zatem: kara 1 roku pozbawiania wolności, 120 (8 x 15) dni pozbawiania wolności oraz 150 (10 x 15) dni pozbawiania wolności, a zatem górna granica kary łącznej, jaka może być orzeczona odnośnie J. R. wynosi 1 rok i 270 dni pozbawiania wolności. Dolna granica wynosi 1 rok pozbawiania wolności (por. wyrok SN z 7 stycznia 2009 r., III KK 247/08, Biul. PK 2009, nr 2, s. 13).

Orzeczona kara łączna 1 roku i 3 miesięcy pozbawiania wolności jest zatem karą zbliżoną do dolnej granicy. Należy przy tym podkreślić, iż nieprawidłowy jest pogląd skarżących, jakoby ratio legis wyroku łącznego miało na celu przede wszystkim interes skazanego. Aktualnie bowiem w doktrynie i judykaturze panuje jednolity już pogląd, że w razie spełnienia warunków z art. 85 kk, Sąd jest obowiązany do wydania wyroku łącznego bez względu na konsekwencje, jakie niesie to dla skazanego (por. T. Grzegorzczak: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz, Zakamycze 2003, s. 1421 oraz Z. Gostyński i R. Stefański [w:] J. Bratoszewski i inni: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz, Warszawa 2004, t. III, s. 836). Kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka powinna stanowić syntetyczną, całościową ocenę zachowań skazanego, będąc jednocześnie właściwą i celową, z punktu widzenia prewencji, reakcją na popełnione czyny. Jest instytucją, która gwarantuje racjonalną politykę karania sprawcy wielu przestępstw pozostających ze sobą w zbiegu. Łącząc zatem kary wymierzone w różnych wyrokach, Sąd Rejonowy miał na względzie cel praktyczny, polegający na uchyleniu „konkurencji” kar w procesie wykonawczym, a także właściwe podsumowanie odpowiedzialności sprawcy. Sąd Odwoławczy w pełni podziela to stanowisko. Wobec powyższego, okoliczność zawieszenia postępowania wykonawczego w przedmiocie wykonania kar ograniczenia wolności w sprawach II K 217/10 i II K 498/10 ma znaczenie drugorzędne i nie wyłącza orzeczenia kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa.

Podkreślić też należy, iż wymiar kary łącznej zawsze zależy bowiem od stopnia przedmiotowego i podmiotowego związku pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, co może przemawiać za korzystniejszym albo mniej korzystnym ukształtowaniem wymiaru kary w wyroku łącznym. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 24 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K 52/12 orzeczona kara łączna może być mniej korzystna dla skazanego, także wtedy, gdy postępowanie w tym przedmiocie toczy na wniosek skazanego (postanowienie SN z dnia 24 sierpnia 2012 r., sygn. akt III KK 52/12, LEX nr 1220872). Jeśli zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, sąd ma obowiązek wyrok taki wydać i to nie tylko z inicjatywy stron, ale także z urzędu. Wyrok łączny powinien obejmować wszystkie skazania na kary podlegające połączeniu, a nie wyłącznie wskazane przez skazanego” (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2012, w sprawie sygn. akt II AKa 56/11, KZS 2012/5/54.)

Orzeczona kara łączna 1 roku i 3 miesięcy pozbawiania wolności nie jest w realiach niniejszej sprawy karą nadmiernie surową. Sąd Rejonowy wyrokując w niniejszej sprawie w prawidłowy sposób ocenił zachodzący pomiędzy przestępstwami związek przedmiotowo-podmiotowy, co z kolei znalazło wyraz w orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji, bliższej jednak zasadzie absorpcji, niż kumulacji. W uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym słusznie wskazano, iż związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami jest dosyć bliski. Nadto, były to przestępstwa przeciwko wolności i rodzinie, przy czym skazany działał na szkodę osób najbliższych. Nie można bowiem zapominać, iż J. R. wielokrotnie dopuszczał się przestępstw, za co został skazany prawomocnymi wyrokami w krótkich odstępach czasu. Okoliczność ta świadczy niewątpliwie o tym, iż

skazany pomimo świadomości co do uprzedniej karalności, w tym też konieczności przestrzegania porządku prawnego w związku z wyznaczonym okresem próby, ponownie popełniał podobne przestępstwa, mając pełne rozeznanie co do tego, że dopuszcza się czynów zabronionych. Czyny zabronione popełnione przez J. R. wymagają zdecydowanej reakcji ze strony organów wymiaru sprawiedliwości. Ocenie poddano także odległość czasową dzielącą poszczególne przestępstwa oraz zachowanie skazanego po ich popełnieniu - nie tylko w chwili obecnej, w sytuacji, kiedy J. R. znajduje się w warunkach izolacji więziennej, ale również bezpośrednio po dokonaniu czynów zabronionych. Sąd I instancji uwzględnił również opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej, w której odbywa on obecnie karę pozbawiania wolności oraz przeprowadzony w sprawie wywiad środowiskowy.

Z uwagi na wskazane okoliczności, podnoszone przez obrońcę skazanego zarzuty obrazy art. 85 kk, art. 86 kk i art. 87 kk są zatem chybione.

Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie istnienia warunków do wydania wyroku łącznego. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych, jak też nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, regulowaną w art. 7 kpk. Należy przy tym podkreślić, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy, w ocenie Sądu Okręgowego była kompleksowa, nie pominięto bowiem żadnego z ujawnionych w toku rozprawy dowodów, szczegółowo opisując którym dowodom i w jakim zakresie Sąd dał wiarę oraz wyczerpująco to argumentując.

Nieuzasadnione jest w szczególności twierdzenie skarżącego, iż Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny dowodów z dokumentów, wybierając jedynie fragmenty dla niego niekorzystne. Zadaniem Sądu wyrokującego w sprawie nie jest bowiem przepisywanie w treści uzasadnienia treści całych dokumentów korzystnych i niekorzystnych dla skazanego, czy też całej treści zeznań poszczególnych świadków, lecz ich ocena, której elementem może być fragmentaryczne przytoczenie twierdzeń i osnów tychże dowodów. Samo przeklepanie treści zeznań świadków, czy też treści całych dokumentów może być uznane jedynie za zbędny zabieg, który powoduje zazwyczaj pogorszenie czytelności i przejrzystości zawartych w uzasadnieniu ocen i wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 grudnia 2014 r., sygn. II AKa 184/2014, OSA/Kat. 2015 nr 1, poz. 13, Legalis numer 1219049). Cytowanie poszczególnych treści dokumentów w treści uzasadnienia może być uznane za konieczne w odniesieniu do kluczowych fragmentów materiału dowodowego. Tak też było w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy w swojej ocenie nie pominął także sytuacji majątkowej i rodzinnej skazanego. J. R. posiada na utrzymaniu konkubinę i ich wspólną małoletnią córkę. Jest również zobowiązany do świadczeń alimentacyjnych wobec starszej córki z innego związku, z których, jak wynika z analizy akt, przed osadzeniem w zakładzie karnym nie wywiązywał się. Nie należy jednakże zapominać, iż utrata możliwości zarobkowych i rozłąka z rodziną jest naturalną konsekwencją izolacji więziennej, a sytuacja skazanego pod tym względem nie jest wyjątkiem. Również stan zdrowia skazanego nie jest, w realiach niniejszej sprawy, przeciwskazaniem do odbywania kary pozbawiania wolności. Osobom skazanym, w szczególności cierpiącym na cukrzycę i stabilną chorobę wieńcową, zapewnia się bowiem bezpłatne świadczenia medyczne, diagnostykę medyczną, kompleksowe leczenie oraz leki o czym stanowi art. 115 kkw.

Zastrzeżeń Sądu Odwoławczego, jak już wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, nie budzi także wymiar łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I zaskarżonego wyroku oraz rozstrzygnięcie w zakresie zaliczenia na poczet tejże kary łącznej pozbawienia wolności rzeczywistych okresów pozbawienia wolności w sprawie.

Chybionym jest również zarzut naruszenia art. 410 k.p.k., gdyż nie wykazano, aby wydany w sprawie wyrok został oparty na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy, czy też w wyniku nie uwzględnienia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego, okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego.

Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi również uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które zostało sporządzone z zachowaniem wymogów art. 424 k.p.k. i na tyle szczegółowo, że pozwoliło na kontrolę odwoławczą prawidłowości

skarżonego rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu tym brak jest również jakichkolwiek sprzeczności, a okoliczności, jakie miał Sąd Rejonowy na względzie przy wymiarze kary łącznej, są opisane wyjątkowo drobiazgowo.

Na zakończenie, za nieuzasadniony należy uznać również zarzut obrazy art. 569 kpk, jaki w złożonej apelacji wraz z innymi zarzutami podnosi obrońca oskarżonego, w żaden sposób nie argumentując swojego stanowiska. Ostatnie chronologicznie skazanie J. R. stanowi wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 09 października 2013 r., sygn. akt II K 456/13. Sąd Rejonowy w Siedlcach był zatem sądem właściwym do wydania wyroku łącznego. Wszystkie skazania J. R. miały również miejsce w sądach rejonowych, zastosowania nie znajduje zatem przepis art. 569 § 2 kpk, zgodnie z którym, jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu. W przedmiotowej sprawie nie istnieje również zbieg wyroków sądu powszechnego i szczególnego np. garnizonowego. J. R. każdorazowo skazywany był przez sądy powszechne. Podnoszony zarzut jest więc chybionym.

Wynagrodzenie za obronę skazanego z urzędu zasądzono zgodnie z § 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację materialną skazanego, zwolnił go od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy, orzekł jak w wyroku.